

Laiškas Valerijai Čiurlionytei, 1917-07-10, [iš Sočio - į Iskorostį].

Šiandie turbūt šventė. Šian[die]

Šiandie turbūt šventė. Šiandie diena tokia giedra ir marės tokios mėlynos.

Ryto metą skambėjo kažkur toli toli griaudulingas varpas, kažkur kėlės tyki dainužėlė, dabar taip giedra ir taip tyku, kad vėjelis lengvasai iš marių bučiuodamas krūmus ir veidą nė neprisiglaudžia, nė nepalyti.

Šiandie labai labai tyku.

Suškutum, rodos, ir tolina sesė girdėtų, ir tylusiai vėjelis klausytus dvekti ir bučiuoti nustojęs, ir nebylūs kalnai atsilieptų.

Suškutum, rodos, ir pasaulyj nieko daugiau nebūtų — tik tasai šauksmas, tik tasai klyksmas, tik tasai balsas.

Jei aš šaukiu mano pasiilgime — šiandie taip tyku, ir nėra gyvų, kurie mano balsą girdėtų, ir nėra reginčių, kurie mano pasiilgimą matytų, bo visi, kurie alsuoja ir rankas spaudžia, — akli ir nebylūs, bo visi, kurie žengia, nieko negirdi.

Dvelkia lengvas vėjelis iš šiaurvakarų šalies...

O tu, Sesuo, ar negirdi šiandie manęs, ar manoji aimana mano pasiilgime lengvu dvelkimu nebučiuoja dūšios tavo?..

O tu, Sesuo, ar atsiysi mano tylybėj man amžinasties žodį, ar būsi šiandie kaip toji vosylka ant mano krūtinės, kuri žiūri į saulę ir žydi?..

— — — — —

Jeigu šiandie šventė — tai kaip aš ją švėsiu?..

Jeigu šiandie šiokia diena, tai kaip aš tokioj tylybėj gyvensiu?

Kur pasemsiu šaltų sulčių, kad pakrapint akis liūdnas, liūdnus žengsnius pašlakstyti?

Kur paimsiu žvangų dalgį, kad pasveikint didų rytą — didžią šventę krikštoline?..

Šiandie visa diena — kaip krikštolo. Kaip krikštolo, kuris auga požemio olose, kuri plauna tik požemio upės, kuri regi tik dūšios klajūnų... Pasiilgimas šiandie — kaip požemio rūmų šneka. — —

Laukiau nuo tavęs žinios, laukiau žodžio nuo tavęs... Tu nelankei manęs... Ir ką aš žinau... Gal kai atplauks gandas nuo tavęs, gal aš jau būsiu kaip požemio rūmų tylybė...

Jei aš meldžiuos ir mano malda tavęs nepasiekia — tai ką aš žinau? — — —

Tyli diena visa ir aš tyliu. Ir sustikęs esybės šešėlį nuleidžiu akis...

O vėjau, kursai jungi tolimas žemes ir priešginas bedugnes, pabučiuok mano veidą šaltomis lūpomis kaip rudens šalna, ir aš būsiu tavo. — —

Sesuo, sesut, ar tu girdi mane?

Buč[iu]oju.

KOMENTARAI